

Lars Julbrev 2015

Julbrevet 2014

Förra året skrev jag att mitt kåseri om en tänkt försäljning av Medelhavsinstitutens fastigheter (för att klara 1990-talskrisen), höll på att fälla regeringen Löfven i november 2014. Nästan hela Kultursverige protesterade nämligen mot att anslaget till Medelhavsinstitutet skulle dras in. Jag skrev då en debattartikel, där jag lovade att fixa institutets finansiering, men regeringen litade inte på Arga Revisorn, utan i riksdagsutskottet ändrade man i regeringens budgetproposition och tillförde Medelhavsinstitutet 20 mkr som Alliansen ville. Den 5 december föll dock regeringen Löfven i alla fall. Regeringen förlorade budgetmörötningen därför att man ville höja bland annat anslagen till kulturarbetare och andra välfärdsjobb, men höja skatterna med ca 30 miljarder kr. Stadsminister Löfven meddelade att han skulle utlysa ett extraval som skulle ske den 22 mars 2015. Tidpunkten valdes så att bl.a. de fackliga ombudsmännens Påsksemenstrar inte skulle påverkas.

Ett val i mars passade mig utmärkt, för jag hade önskat mig extra tjocka långkalsonger i julklapp. Men Anne-Marie, som har polyneuropati och blir kall om fötterna om det är minusgrader, ville inte ha en vintervalrörelse. Det ringde jag och talade om för Jan Björklund. Han var nere i Italien för att se Neapel, men han åkte hem för DÖ. Syfte med Decemberöverenskommelsen var att skjutas upp nyvalet till maj/juni 2016, så att Anne-Marie skulle kunna medverka.

I mitt förra Julbrev berättade jag att min näsa hade blivit röd. Tyvärr var det inte på grund av för mycket rödvin, utan på grund av ett *basiliom*. Jag opererade bort hudtumören i januari. Man tog en bit av örat och sydde fast den på nästoppen. Operationen lyckades, men patienten hör nu mer selektivt, påstår hans fru.

Debattartiklar

I januari 2015 skrev jag en vass debattartikel, där jag jämförde kostnaderna för PWC:s revision av SCA, med kostnaderna för vår effektiva kommunrevision i Järfälla. Jag konstaterade att PWC är mycket dyrare, men att de inte ser och hör något. Jag bor vid inflygningsleden till Bromma. Jag är närsynt och jag har bara ett halvt öra kvar. Men jag har både sett och hört SCA:s stora jetplan dundra in över vårt hus i Järfälla. Jag krävde därför SCA-ledningens avgång. Fem dagar senare avgick Martin-Löv.

I december 2014 meddelade Smittskyddsinstitutet att årets influensa skulle bli besvärlig. Rio och Thea hade varit sjuka en hel del, vilket har varit jobbigt för min dotter Annika. Hon är egenföretagare och Annika har inte tid att vara hemma och vabba. Därför skrev jag en debattartikel i SvD med förslag om att återinföra kommunala dagbarnvårdare för sjuka barn. Jag beräknade att mitt förslag skulle innebära en besparing på två miljarder kr om året och också vara bra för integrationen och jämställdheten.

Mitt förslag sågades dock fullständigt av SvDs ledarskribent Sanna Rayman. Det var utmärkt för då fick jag tillfälle att i P1 debattera mitt förslag med henne. (Sanna kunde dock bara vara med på länk i direktsändningen, för hon var hemma och vårdade sitt sjuka barn). För att vara en fritidspolitiker, utan kunskap om vad dagens unga barnfamiljer gör på sin fritid och med nollkoll på vad de gör då de vabbar, klarade jag mig hyfsat. Tyvärr visade det sig dock att dagens barnfamiljer både vill få nuvarande vab-ersättning och samtidigt också få hem en dagbarnvårdare till sina sjuka barn.

Mitt romanskrivande

Under våren skrev jag bara två nya romaner, nämligen *Spinndoktorn* och *Drottningholm*. www.markstedt.hemsida24.se. Båda är fantastiskt bra. Den senare är mer spännande än den förstnämnda, men *Spinndoktorn* innehåller ett bra förord. Det är skarpare och roligare än Strindbergs

mediokra roman *Röda rummet*. Jag har utvecklat mitt skrivande och jag är mer självmedveten, än Knausgård, om att jag är landets roligaste realrealistiske författare. Det tycker alla utom Björn Ranelid, som anser sig vara Sveriges snyggaste och bäste författare, alla kategorier.

Romanen *Drottningholm* avslutade jag med att säga att jag kommer att skriva en tredje roman i serien om Anders Ant. Den skall heta *Skottet vid slottet*. Jag hade redan i våras handlingen klart för mig, men jag har skjutit upp att börja skriva. I *Skottet vid slottet* drabbas nämligen både Maria och Anders Ant av ond bråd död. Att rädda livet på dem står utom min makt. Jag kan bara skjuta upp deras död genom att med olika finter hålla rättsprocessen mot Milos Zwintur igång. Men nu går det inte längre.

Vi skall dock alla dö. Gör bot och bättring, ty himmelriket är nära. För Anders Ant ser det dock illa ut för han har, likt Faust, ingått ett avtal med Djävulen. En liten tid, han får leva här, med mycket möda och stort besvär. Men varken jag eller de andra Tomtegubbarna slår i glaset och tycker att det är lustigt. Avtalet innebär nämligen att Anders, då hans friår har tagit slut och Döden fört honom tillbaka det eviga knoget igen, måste börja jobba åt Djävulen.

Jag lusläser nu avtalslagen och prejudicerande domar för att hitta en lucka i lagen, som gör att vi kan häva Anders avtal med Djävulen. Jag ännu inte funnit någon sådan.

Tiden håller på att löpa ut

När Anne-Marie fyllde 70 år den 27 april 2015 flög vi till Mallorca med barn och barnbarn. Jag hade dock glömt att köpa en present till henne och jag hade också glömt att ta med böcker åt Anne-Marie. Därför började jag på planet ned till Palma att skriva *Skottet vid slottet*, som jag skulle tillägna henne. Men Anne-Marie sade: "Det är ingen brådska med den saken Lars. Det räcker det om jag får romanen nästa år."

Nu håller dock tiden på att löpa ut. I stället för att skriva min stora kommande *best seller*, har jag ägnat dagarna åt ovidkommande saker, som kommunrevision och en massa meningslöst föreningsarbete. Nyligen lurade jag också med mig Anne-Marie upp till Skellefteå, bara för att jag ville gå på museet och se en utställning om Familjen Markstedt. Om vårt besök Skellefteå skulle jag kunna tala länge, men det hinner jag inte nu. Jag måste nämligen börja julstäda hela huset, julpynta, stryka juldukarna, putsa silver och koppar samt köpa en fin gran och kläda den. Sedan åker vi den 22 december ned till Malmö och firar Jul med barn och barnbarn, såsom vi har gjort de senaste åren. Men det vet inte tjuvarna, utan då de ser gröten i farstun tror de att vi är hemma och väntar på att någon skall komma.

I stället för att som förra året skriva ett långt Julbrev bifogar jag ***Familjen Markstedt – En släkt av idel skojarare?*** Min berättelse är skriven på lättläst svenska, så den även era barn kan läsa den. Också de flyktingar som ni upplåtit era hjärtan och visthusbodar för under Julen, bör med lite SFI-träning kunna läsa och uppskatta mitt skojeri.

Mira och IS

Om ni inte tycker att min berättelse är rolig, skickar inte tillbaka den till mig! Jag har fått nog av Familjen Markstedt. Vidaresänd den istället till IS eller någon annan, som ni inte gillar. Skriv att han eller hon "bara måste" läsa min fantastiskt roliga och lärorika historia. Så brukar jag göra med de berättelser, som jag inte är nöjd med. Men tyvärr tar IS inte längre emot mina mejl och just inga andra ovänner. Så nu är minnet på min HP-dator fullt och jag kan därför inte längre spara ner texter som jag är missnöjd med. Men det gör inget, för jag hatar min nya HP. Den har Windows 8, som jag inte alls är nöjd med. Från Microsoft får jag ständigt uppmaningar om att uppgradera till Windows 10, men de skall inte kunna lura mig en gång till. Jag skall slänga min HP på soptippen då jag är klar med julstöket.

Ett tag funderade jag på att överföra mina berättelser till den hårddisk, som jag fick i Julklapp för tio år sedan av Karin. Men jag har aldrig använt hårddisken för *back-up* och jag vet inte var jag har hårddisken. Förmodligen finns den någonstans uppe på vår stora vind. Men även om jag hitta den, så vet jag inte hur

man gör en *back-up*. Jag kan ju inte heller fråga Karin om detta, för då kan hon misstänka att jag bara spelade teater, då jag för tio år sedan sade: "Det här var verkligen något som jag har önskat mig!"

Så jag har bestämt mig för att slänga rubbet, och börja skriva från scratch istället på Rios gamla dator, som har Windows 7. Rio fyller 7 år den 29 december och då vill han ha en verktygslåda för att kunna renovera familjens kök och en *Mira*-dator med Linux operativsystem. På Claes Olsson hittade jag en bra verktygslåda för 170 kr. På Blocket lyckades jag köpa en tre år begagnad *Mira* av Nicolas Tomtén. Jag fick den till rena vrakpriset. Jag hoppas att den skall räcka fram till nästa Jul. Då vill Rio säkert i alla fall ha en ny, mer avancerad dator än *Mira*, som han och hans kompis Mira kan konstruera dataspel med. Min systerson Pål, som är i den branschen, har lovat visa dem hur man gör dataspel.

Ett villkor för att Rio skall få en *Mira* är att han ger bort alla leksaker, som han har på olika ställen i familjens stora vardagsrum. IBM-datorn tar nämligen ganska stort utrymme och Rio får inte plats med den i sitt eget rum. Ett annat villkor är att Rio högst använder datorn två timmar om dagen, och efter att läxorna är klara. Och medan Rio gör läxorna skall Thea få låna Rios *Mira*. När Rio inte använder sin dator, måste han också hyra ut den och därmed bidra till familjens ekonomi. Jag hoppas att Rio får Anders Markstedt entreprenöranda.



Men störst förväntningar ställer jag på Thea (2 år), som de kallar för Einstein på dagis. Jag hoppas att hon skall hjälpa mig i min kamp mot IS. Kriget kommer att pågå i minst sju år till. Min tanke är att Thea skall bli en hacker typ Lisbeth Salander och sno 20 miljarder dollar från IS som kalifatet har placerat på banker i Schmitz och skatteparadis. För 140 miljarder kr handlar vi sedan upp alla skjutvapen som kriminella i Malmö och IS-krigare i andra städer har. Detta leder till att Expressen slår upp en löpsedel, där det står: "Nioårig flicka drog ned byxorna på IS-kalifatets kalfaktor Abu Bakr al-Baghdadi!" Och på Aftonbladets löp: "Svenskt underbarn får Nobels fredspris."

Priset kommer naturligtvis bli kontroversiellt, men det tycker jag inte spelar någon roll. Huvudsaken är att Drottningholm och jag blir inbjudna till nobelfestligheterna i Oslo. Anne-Marie vill gärna det. Vi har försuttit vår chans att bli inbjudna till Nobelmiddagen Stockholm därför att jag i min roman *Spinndoktorn*, kritiserade Stockholms stadshus för att släppa in vilka organisationer som helst bara de betalar bra. I *Spinndoktorn* skojar jag om Spinngalan 2014, där Eva Fernvall Markstedt delade ut priser till de som hade lurat och vilselett allmänheten bäst.

Årets Spinngala 2015 har därför förlagts till Nordiska museet och ny ordförande i juryn blev Caroline Forsell, Lidl. Caroline kontaktade mig nyligen och sade att hon inte ville att jag i *Skottet vid slottet*, skulle driva med Spinngalan 2015. Caroline lovade att om jag höll mig lugn, skulle Lidl förlägga sitt huvudkontor på Barkarbyfältet mellan Järfälla kyrka (länets äldsta) och den stora, vackra prisbelönta

sopsugsanläggningen. Lidl's nya kontorskomplex skulle då, från kyrkan sett, skymma den stora (**vackra**) sopsugningsanläggningen.

Anne-Marie vill att sopsuganläggningen skall rivas och att Lidl inte skall få bygga ett stort huvudkontor intill Järfälla kyrka. Jag är mer pragmatisk. När fakturan för Rios *Mira* kom, visade det sig nämligen att priset var i dollar och inte i kronor. Men genom att Lidl nu under nätterna kommer att köra sina kundreskontra på Rios *Mira* behöver jag, Gud ske lov, inte göra personlig konkurs.

I Himlen

Under hösten gick min systerdotter Maria bort efter en lång och beundransvärt tapper kamp mot cancer. Även författaren och debattören Göran Hägg dog i oktober. Av hans böcker har jag bl.a. läst *Nya författarskolan*. Det var Göran som lärde mig hur man blir författare och det var han som i sin bok övertygade mig om att jag har talang och att jag är originell. Sedan började jag att skriva såsom Göran, enligt SvD, hade skrivit boken *Nya författarskolan*, nämligen *rappt och oavlåtligt underhållande*.

Jag träffade Göran i början av september på ett seminarium om Medelhavsinstitutens betydelse för svensk humaniora. Det hölls på herrgården i världsarvsjärnbruket Engelsberg och seminariet finansierades av Ax:son Johnsonstiftelsen. Seminariet spelades också in och visades på Axess TV.

Det var ett bra seminarium, men lite irriterande med alla kulturmän och kulturkvinnor, som ville ha statliga pengar för en det ena än det andra ändamålet. Jag tycker att Engelsbergs bruk och den seminarieverksamhet, som stiftelsen bedriver, är ett bra exempel på att en kulturell verksamhet kan utvecklas helt utan offentlig finansiering. Men att säga detta till en "kulturhen" är som att svära i kyrkan.

Jag tackade Göran Hägg för de bra tips som jag fått i *Nya författarskolan*. Hans uppställning över synonymer till ordet "sade" har varit till stor hjälp. (Det ordet måste jag nämligen variera i mina dialoger för att få flyt och ett mer levande språk.) Göran tyckte att det lätt kul med mitt realrealistiska realtidsskrivande. Han sade att jag inte skulle bry mig om att alla inte uppskattar det som jag skriver. Så hade det varit för honom också, förklarade Göran. Det beror på den kungliga svenska avundsjukan. Jag kan dock trösta mig med att jag inte tjänar några pengar på mina romaner. Gör man det blir man utskälld och förtalad. Min farfars farfar, fick en 30 versar lång nidvisa, *Markstedtsvisan*, tillägnad sig bara för att han hade tjänat några miljoner. Men vinner man tio miljoner på tipset betraktas man som en hjälte.

Nu började jag skälla på Magdalena Andersson som beskattar inkomster av tjänst hårdare än inkomst av spel. Men Göran sade att man inte bör tal illa om någon, för då får man inga vänner. En knapp månad senare avled Göran i en hjärtattack. Han hade många vänner och många skrev minnesrunor över honom.

Göran hade en enorm humor och var beläst. Jag tro att han skulle ha uppskattat *Familjen Markstedt – En släkt av idel skojarare*? Min far Hans, som gick bort redan i 94 års ålder, skulle också med behållning ha läst min berättelse. Men mest av alla skulle min mor Nunne ha uppskattat *Familjen Markstedt – En släkt av idel skojarare*? Hon visste att jag är ordblind och hon skulle direkt ha förstått att hela berättelsen om Familjen Markstedt är kopior och plagiat från olika riktiga författare och journalister.

Nunne var advokat, fembarnsmor och inom politiken en känd person i Sundsvall. På min mors tid fanns inte Internet, men om nätet hade funnits, hade hon nog kommit högt upp på Google, till och med före Peter Markstedt. Tyvärr hittade jag inget på Internet om Nunne, som jag kunde lägga in i *Familjen Markstedt – En släkt av idel skojarare*? Men snart blir dagarna längre och snart är våren här. Visst gör det ont när knoppar brista, men varför tveka om att *Skottet vid slottet* blott en himmelsk spegling är.

***Om våren får jag mina ljusa stunder,
under över alla under.
När kreativiteten börjar flöda,
i Himlen ler också de döda.***

Men stackars Anders Ant! Han inte får komma till Himlen och glädjas, därför att han har ingått en pakt med Djävulen. I den juridiska litteraturen hade jag inte funnit något som kunde häva hans avtal trots många natters arbete. Men så av en slump råkade jag få tag på Maxime Decouts nyutkomna essäsamling "*En toute movaise foi. Dur un paradox littéraire*". På svenska betyder det ungefär "Helt ouppriktigt talat".

Jag blev fruktansvärt upprörd då jag läste att Kristoffer Leandoers i SvD den 18/12 skrev att Deccout är intresserad av att hitta den punkten, där dokumentär självbiografi övergår i fiktion, den gräns mellan sanning och lögn där det vi kallar för litteratur uppstår. Han tillhör en ny generation litteraturforskare som använder rent skönlitterära grepp i sina publikationer: man berättar en historia, man är skamlöst underhållande, man lånar verktyg från filosofi, psykologi och science fiction. I sin essäsamling upphöjer Decout oärlighet till en litterär dygd.

I sin recension skev Leandoer: "Hur realistisk en roman än försöker vara, utspelas den ändå i ett besynnerligt spegelland där logiken är drömmens. Detta ser Decout som en frihet: litteraturen lär oss att man inte behöver vara uppriktig eller förnuftig för att kunna tänka". Avslutningsvis citerar Leandoers en fransk expert på dubbel bokföring som säger: "Man kan inte samtidigt vara en helt ärlig människa och en stor författare."

Jag läser alltid alla texter bakifrån och fram. När jag läste det sista citatet blev arg. Jag är ju revisor och jag känner till alla knep som används för att trola med dubbel bokföring. Skulle inte jag, som alltid ärlig, således inte kunna bli en stor författare! – Ju längre fram i Leandoers artikel jag kom, desto argare blev jag. Allt han skrev var ju ett generalangrepp på den realrealistiska litteratur, som jag ägnat tio år av mitt liv att utveckla. Om en författare eller journalist skriver något som inte sannolikt är sant, utan är en ren lögn, tycker jag att han eller hon borde förpassas till Dantes åttonde krets, där det över porten till Helvetet står: "I som här inträden, låten hoppet fara!"

I den åttonde kretsen, *Malebolgia*, hamnar de som för egen vinning har gett falska råd samt alla falskmyntare och falska och korrupta människor som har bedragit andra. De får ett värre straff i Helvetet än vanliga mördare och våldsverkare. I den åttonde kretsen tvingas de att oupphörligen att ljuga för varandra, utan möjlighet försvara sig och förklara varför man gett sina dyra och dåliga råd. *Malebolgia* är för närvarande nästan fullbelagt. Där finns så många spinndoktorer, kapitalrådgivare och reklammakare, att en del måste transiteras till den nionde kretsen där allt är fruset till is. Där drabbas bedragarna av samma öde som Lucifer, Judas, Brutus, Cassius och andra förrädare.

När jag vredgat och röd i ansiktet bakifrån och framåt hade skummat igenom Leandoers artikel och kom till första meningen i texten, ändrade jag dock, som en kameleont, ansiktsfärg. Där stod det nämligen: "Ond tro är ett begrepp i avtalslagen, som innebär att man medvetet bortser från felaktigheter och missförhållanden." Plötsligt såg jag en möjlighet att, såsom Djävulens advokat, kunna åberopa "ond tro" för att häva Anders avtal med Djävulen. Skulle jag kunna frälsa Anders från att hamna i *Malebolgia*?

Nu måste jag snabbt leta fram Anders olycksaliga avtal och sedan börja skriva *Skottet vid slottet*. Både Maria och Anders Ant måste få ett värdigt liv slut på sitt jordeliv. Vill inte även ni att de skall få återförenas och tillsammans träda in i Himlen? Inte skall väl den ena av dem, likt Beatrice, få vända halvvägs kommen på sin levnads vandring in i *Paradiso*.

*Men säg mig: ni som här har funnit lyckan,
vill ni ej koma högre, för att skåda
mera av Gud, och än mer bli hans vänner?
Hon smålog först, liksom de andra gjorde,
och sade sen, så lysande av glädje
som om hon brunne i guds egen låga:
"I kärleken blir all vår vilja stillad,
o broder, och den kommer oss att önska
blott vad vi har, och icke åtrå annat.
Och om vår längtan vore att nå högre
skulle vår vilja inte vara samstämd
med hans, som velat ge oss skilda platser;
i dessa sfärer kan ej sådant tänkas
ty här är allting kärlek, som du inser
om bara dess natur du rätt besinnar.*

På bilden nedan ser vi den himmelska härligheten i full glans. Alla goda personer har samlats för att på ett mer eller mindre omedvetet sätt leva i ett evigt ljus. Anders sänder nu Maria ett evigt tack för att hon har fört honom från trældom till frihet; som en "förlorad son" har han kommit hem. På samma sätt skall varje människa finna vägen hem till det gudomliga. Vill inte även du komma dit?



*Den som betraktar detta ljus blir sådan
att han ej längre är i stånd att slita
sitt öga därifrån och se på annat,
ty allt det goda vartill vilja strävar
finns samlat där, och utanför det ljuset
är allting brist som däri är fullkomning*

God Jul

Önskar

Lars Markstedt

Ordf. i Anders Markstedts Släktförening